

PARTEA ÎNTÂI

OPERE, PERIOADE ȘI CURENTE LITERARE

- Eseuri structurate -

LITERATURA ROMÂNĂ

ÎN SECOLUL al XIX-lea – ÎNCEPUTUL SECOLULUI XX

PERIOADA PAȘOPTISTĂ

„DACIA LITERARĂ” (manifest literar, doctrină estetică)

Prima jumătate a secolului al XIX-lea este, poate, cea mai agitată și bogată perioadă de transformări social-culturale, culminând cu evenimentele Revoluției de la 1848, prin care lupta pentru emancipare socială și națională a antrenat toate cele trei provincii românești. Începând cu anul 1830 și până către anul 1870 au avut loc o viguroasă activitate culturală și o intensificare a ideii de unire a țărilor române, cunoscută în literatură ca **perioada pașoptistă**.

La 30 ianuarie 1840 ia ființă, la Iași, revista „*Dacia literară*”, din inițiativa și sub conducerea lui Mihail Kogălniceanu (1817-1891), prima revistă literară, în jurul căreia s-a manifestat un curent național-popular și prin care s-au afirmat primii noștri scriitori moderni.

În primul număr al revistei, Mihail Kogălniceanu, în vârstă de numai 23 de ani, publică articolul-program sub titlul „*Introducere*”, în care evidențiază principalele idei așezate ca fundament al creării și orientării literaturii române și care este considerat primul manifest al romantismului românesc. Pe plan european, programul romantismului a fost trasat în Franța de către Victor Hugo, în „*Prefața*” la drama „*Cromwell*” – 1827.

Cu o apariție scurtă în timp, ianuarie–iunie 1840, revista „*Dacia literară*” a fost suprimată de către domnitorul Mihail Sturdza, după numai trei numere.

În numărul 1 al revistei a apărut prima nuvelă istorică, „*Alexandru Lăpușneanul*”, de Costache Negruzzi.

ARTICOLUL-PROGRAM – „*Introducere*” – al revistei „*Dacia literară*” ar putea fi sintetizat prin câteva direcții principale trasate de Mihail Kogălniceanu:

- Crearea unei literaturi române, prin realizarea de „*compuneri originale*”, de producții românești „*fie din orice parte a Daciei, numai să fie bune*”.

- Colaborarea scriitorilor din toate ținuturile românești, *„fieștecarelea cu ideile sale, cu limba sa, cu chipul său”*.
- Realizarea unei *literaturi unice*, astfel încât *„românii să aibă o limbă și o literatură comună pentru toți”*.
- Combaterea imitației creațiilor literare străine, avertizând că *„dorul imitației s-au făcut la noi o manie primejdioasă, pentru că omoară în noi duhul național”*.
- Traducerile operelor din alte literaturi să fie ale celor de valoare, deși *„traducțiile însă nu fac o literatură națională”* și sunt *„ucigătoare a gustului original”*.
- Păstrarea **specificului național** în operele literare, cu **teme inspirate din istoria poporului, frumusețile patriei și folclor**.
- Afirmarea **criticii literare obiective**: *„critica noastră va fi nepărtinitoare, vom critica cartea, iar nu persoana”*.
- Scriitorii sunt **datori** să susțină **idealul de Unirea Principatelor**.

Mihail Kogălniceanu, originar din Iași, un apropiat al lui Alexandru Ioan Cuza, a contribuit cu forță și entuziasm la Unirea Principatelor Române din 1859, iar în 1863 a devenit cel de-al treilea prim-ministru al României, apoi ministru al afacerilor externe, sub domnia lui Carol I. A fost unul dintre cei mai influenți și importanți intelectuali români ai generației sale și un mare patriot: *„Puterea și fericirea unui stat se află în puterea și fericirea mulțumii, adică a nației”*.

În concluzie, *„Dacia literară”* a fost un curent național popular, cu un rol esențial în formarea și evoluția literaturii noastre nu doar în epocă, ci și în deceniile următoare. Aici au publicat primii scriitori importanți ai literaturii române: **Vasile Alecsandri, Costache Negruzzi, Grigore Alexandrescu, Mihail Kogălniceanu**.

EPOCA MARILOR CLASICI

CRITICISMUL JUNIMIST

„JUNIMEA” și „CONVORBIRI LITERARE”

„**JUNIMEA**” este o grupare culturală, inițiată de tineri intelectuali entuziaști precum **Petre Carp**, **Vasile Pogor**, **Theodor Rosetti**, **Iacob Negruzzi**, avându-l mentor pe **TITU MAIORESCU**. Printr-o stranie, dar sugestivă coincidență, **Titu Maiorescu (1840-1917)** avea, la inițierea societății „**Junimea**” (1863), **23 de ani**, exact vârsta pe care o avea **Mihail Kogălniceanu (1817-1891)** atunci când a creat mișcarea culturală „**Dacia literară**” (1840). La fel de ciudat este faptul că **Titu Maiorescu** s-a născut în anul în care a apărut prima revistă literară românească „**Dacia literară**”, inițiată de **Mihail Kogălniceanu**.

Societatea culturală „**Junimea**” a luat ființă la **Iași în 1863** și a avut două direcții principale: una **literară** și alta **culturală**. Pentru a promova ideile „**Junimii**”, se înființează, tot la Iași, la **1 martie 1867**, revista „**Convorbiri literare**”, în care se vor publica principalele opere ale scriitorilor de valoare ai epocii.

• ETAPELE „JUNIMII”:

- **1863-1874** – activitatea s-a desfășurat la Iași și a fost importantă mai ales prin **caracterul polemic** în domeniul limbii, al literaturii și al culturii române. Se promovează în această perioadă principii estetice și sociale;
- **1874-1885** – se consolidează „**o nouă direcție**” în **literatura română**, prin apariția operelor de maturitate ale lui **Eminescu**, **Creangă**, **Caragiale** și **Slavici**;
- **după 1885** – societatea „**Junimea**” și revista „**Convorbiri literare**” se mută la București. Activitatea junimiștilor se canalizează în această perioadă către preocupări universitare, căpătând un **caracter academic** prin abordarea altor domenii: filozofia, istoria, geografia. Ca urmare, se publică primele studii de istorie (**A.D. Xenopol** – „**Istoria românilor**”, în 14 volume) și de filozofie (**Vasile Conta**).

• OBIECTIVELE „JUNIMII”:

- **răspândirea spiritului critic**;
- **încurajarea literaturii naționale**;
- **neatârhnarea intelectuală a poporului român**;
- **originalitatea culturii și a literaturii române**;
- **crearea și impunerea valorilor naționale**;
- **educarea oamenilor prin cultură (culturalizarea maselor), eforturile lor îndreptându-se spre receptarea și înțelegerea culturii de către popor**;
- **unificarea limbii române literare**.

• MANIFESTĂRILE „JUNIMII”, organizate cu scopul concretizării obiectivelor:

- **Educarea publicului prin „prelecțiuni populare”**, reușind să impună o mentalitate junimistă în epocă, fără dogme, și să dezvolte **spiritul oratoric** pe care îl considerau o artă.

- **Unificarea limbii române literare** începe prin propunerea junimiștilor privind **înlocuirea alfabetului chirilic cu cel latin (1860)**. În acest sens, **Titu Maiorescu** publică articolul „**Despre scrierea limbii române**” (1866), în care susține toate ideile junimiste privitoare la limbă: **ortografia să fie fonetică, înlocuirea alfabetului chirilic cu cel latin, respingerea etimologismului** susținut de pașoptiști și **normarea limbii române** (introducerea de reguli gramaticale). Ca urmare a efortului lor, **Academia Română aprobă și oficializează scrierea cu alfabet latin** pentru întreaga țară.
- **Interesul pentru literatură** se manifestă încă de la înființarea Societății și a revistei. Încă din 1865, junimiștii emit ideea publicării **primei antologii de poezie românească pentru școlari**, iar în primul număr al revistei „**Convorbiri literare**”, **Titu Maiorescu** publică studiul „**O cercetare critică asupra poeziei române de la 1867**”, care îl va consacra definitiv ca îndrumător și critic literar. **Eminescu** este considerat un geniu al **poeziei** și se vorbește deja despre **eminescianism**, este apreciat **Vasile Alecsandri** și se pune accent pe creația populară. În **proză** se remarcă în mod deosebit **Ioan Slavici** și **Ion Creangă**, iar în **dramaturgie**, cel mai valoros este **Ion Luca Caragiale**.

• **REVISTA „CONVORBIRI LITERARE” (1 martie 1867)** este publicația cu cea mai mare longevitate, între **1867 și 1944**, fiind una dintre cele mai importante apariții ale presei românești. Ideea înființării revistei a fost înlesnită de achiziționarea, în **1866**, a unei tipografii, la care se editau **gratuit** creații românești originale și de valoare, cărți de școală ori traduceri ale unor opere importante din literatura universală, specificându-se obligativitatea că „**fiecare publicare va fi făcută cu litere latine**”.

Revista „**Convorbiri literare**” a apărut sub direcția lui **Iacob Negruzzi** (fiul lui **Costache Negruzzi**), la început **bilunară**, iar din **1871**, cu frecvență **lunară**, dar cu un număr sporit de pagini. Se pot identifica **două mari perioade** în existența revistei:

- **1867-1886**, o perioadă de glorie, cu prestigiu și competență în selectarea creațiilor literare pe care le publică în paginile sale, fiind condusă cu fermitate și intransigență de reputatul critic și istoric literar **Titu Maiorescu**;
- **1886-1944**, revista se mută la București, la început fiind la conducere **Iacob Negruzzi**, apoi un comitet format din **Mihail Dragomirescu**, **Simion Mehedinți**, **P.P. Negulescu**, **Rădulescu-Motru** (discipoli și foști elevi ai lui **Titu Maiorescu**).

Principalele **obiective** ale revistei se pot concretiza în:

- a) răspândirea **spiritului critic obiectiv** în aprecierea creațiilor literare originale;
- b) încurajarea și **promovarea literaturii naționale și a scriitorilor români**;

c) **combaterea imitațiilor, a plagierilor** din literaturile străine și a pastişelor literare.

Cu o concepție unitară și intransigentă dovedită pe parcursul întregii activități, **societatea „Junimea”** și **revista „Convorbiri literare”** au avut o contribuție incontestabilă la dezvoltarea și consolidarea civilizației române moderne, prin respingerea fermă a oricăror imitații sau împrumuturi snobistice, ale oricăror forme care nu se armonizau cu fondul spiritual autohton și nu se integrau organic în specificul național românesc. Despre activitatea prodigioasă a „**Junimii**” există **două cărți-document**, elaborate de doi junimiști de frunte, cu atribuții importante în aprecierea scrierilor literare care se discutau în ședințele cenaclului: „**Amintiri de la Junimea**”, de **Iacob Negruzzi**, și „**Amintiri de la Junimea din Iași**”, de **George Panu**.

Procesele-verbale întocmite cu prilejul întâlnirilor săptămânale, de regulă vinerea, în casa lui **Titu Maiorescu**, apoi a lui **Vasile Pogor**, relevă faptul că nu participau mai mult de zece persoane, dar acestea erau alese din elita socială a vremii: profesori, economiști, matematicieni, politicieni, istorici, filozofi, juriști ș.a. Atmosfera veselă care domina discuțiile extrem de serioase și de profunde era amplificată de reacțiile impulsive ale junimiștilor, care aruncau cu perne în capul vorbitorilor confuzi și plicticoși ori cântau batjocoritor pe nas, popește. Sunt, de asemenea, celebre poreclele hazlii pe care și le atribuiau între ei sau altor personalități din afara cercului junimist: „*carul de minciuni Negruzzi*”, „*pudicul Naum*”, „*bine-hrănitul Caragiani*” etc.

În „**Istoria literaturii române moderne**”, **Tudor Vianu** a definit trăsăturile dominante ale junimiștilor: „**spiritul filozofic**”, „**spiritul oratoric**”, „**spiritul critic**”, „**gustul [...] clasic și academic**”, „**ironia**” și „**vestita zeflema junimistă**”.

În concluzie, esența culturală junimistă însumează **spiritul filozofic și oratoric, spiritul clasic și academic, ironia și spiritul critic**.

TITU MAIORESCU

(1840-1917)

autor canonic

TITU MAIORESCU (1840-1917), critic literar și estetician, mentorul societății culturale „**Junimea**” și inițiatorul **cenaclului** omonim, are meritul incontestabil de a fi format în cultura noastră o stare de spirit superioară, de a fi descoperit și încurajat afirmarea **marilor clasici: Mihai Eminescu, Ion Creangă, I.L. Caragiale și Ioan Slavici**.

Solida și vasta cultură a lui **Maiorescu** s-a reflectat în numeroasele studii și lucrări filozofice, critice, lingvistice și estetice, în activitatea permanentă pe care a desfășurat-o pentru evoluția limbii și a literaturii române.

• TITU MAIORESCU – ESTETICIAN

Ca **estetician**, Titu Maiorescu dă pentru prima oară **definiția poeziei**, identificând și condițiile pe care aceasta trebuie să le îndeplinească pentru a fi o creație artistică de valoare.

- În studiul „*O cercetare critică asupra poeziei române de la 1867*”, mentorul „*Junimii*” consideră că „*Poezia, ca toate artele, e chemată să exprime frumosul; în deosebire de știință, care se ocupă de adevăr. Cea dintâi și cea mai mare diferență între adevăr și frumos este că adevărul cuprinde numai idei, pe când frumosul cuprinde idei manifestate în materie sensibilă*”. Pentru ca poezia să fie apreciată de critici și de cititori, trebuie să îndeplinească **două condiții**: una **materială (forma)** și una **ideală (conținutul)**. Ca formă (**condițiunea materială**), o poezie trebuie să trezească prin cuvintele ei „*imagini sensibile în fantezia auditoriului*”, iar ideea (**condițiunea ideală**) să exprime totdeauna un sentiment sau o pasiune, niciodată o cugetare exclusiv intelectuală sau științifică, întrucât poezia are menirea de a transmite stări emoționale precum „*iubirea, ura, tristețea, bucuria, disperarea, mânia*”, care sunt „*obiecte poetice*”. La polul opus se află celelalte idei precum „*învățătura, preceptele morale, politica*”, aparținând științei și „*niciodată ale artelor*”.

- În lucrarea „*Comediile d-lui I.L. Caragiale*” (1885), Maiorescu argumentează concepția că există un **raport între artă și realitatea socială**, care trebuie reflectat în operele literare. El răspunde astfel acuzațiilor aduse pieselor acestui genial dramaturg de către societatea și presa contemporană, susținând ideea că scriitorul pune „*pe scenă câteva tipuri din viața noastră socială de astăzi, cu deprinderile lor, cu expresiile lor [...] în situațiile anume alese de autor [...] într-o adevărată caricatură a culturei moderne*”. **Arta are funcție moralizatoare** prin faptul că trezește emoții estetice, iar acestea nimicesc răul din oameni, mai ales **egoismul**, pentru că „*orice emoțiune estetică [...] face pe omul stăpânit de ea, [...] să se uite pe sine ca persoană și să se înalțe în lumea ficțiunii ideale*”.

- Articolul „*Poeți și critici*” (1886) decelează **subiectivismul și individualitatea** proprii **artistului**, care percepe lumea înconjurătoare în mod diferit față de ceilalți oameni: „*Altfel descrie lumea Goethe, altfel o descrie Heine, altfel Leopardi, altfel Victor Hugo, deși cu toții au primit impresii de la aceeași lume*”, afirmă Maiorescu.

• TITU MAIORESCU – CRITIC LITERAR

Criticul literar Titu Maiorescu are marele merit de a cultiva **spiritul critic obiectiv** în aprecierea creațiilor literare, cu preocuparea permanentă pentru „**respectul adevărului**”. El impune **gustul și rafinamentul junimist**, este **ferm și imparțial** în analiza operelor, având ca scop **înlăturarea mediocrităților din literatură**. Maiorescu urmărește **forma artistică și conținutul de idei**, punând accentul pe **originalitatea și autenticitatea** creației respective, prețuind în mod deosebit **specificul național**.

- Studiul *„Eminescu și poeziile lui”* (1889) începe cu o afirmație certă: *„Tânăra generație română se află astăzi sub influența operei poetice a lui Eminescu”*. Întrebarea retorică privind *„personalitatea poetului”* din deschiderea Capitolului I declanșează prilejul de a consemna câteva date biografice și de a realiza un portret spiritual al genialului poet, cu aluzie la firea lui melancolică și visătoare: *„Dacă ne-ar întreba cineva: a fost fericit Eminescu? Am răspunde: cine e fericit? Dar dacă ne-am întreba: a fost nefericit Eminescu? Am răspunde cu toată convingerea: nu!”*

Adept al filozofului romantic german **Schopenhauer**, poetul era pesimist, dar atitudinea sa melancolică definea *„un simțământ estetic, o seninătate abstractă”*, iar nu o amărăciune personală. **Eminescu** afișa o *„naivitate ca de copil”*, ceea ce atrăgea o simpatie spontană în inima tuturor, căci tânărului îi lipsea cu desăvârșire *„semeția unei inteligențe excepționale de care numai el singur nu era știutor”* și avea expresia visătoare a *„unui geniu cuprins de lumea ideală”*. Reticența poetului în publicarea unei poezii era cunoscută de toți junimiștii, precum și faptul că refăcea, rafina și *„căuta mereu o formă mai perfectă”* pentru noua creație, pe care o citea cu un glas străin în ședințele cenaclului: *„Niciodată nu s-ar fi gândit măcar să o publice: publicarea îi era indiferentă, unul sau altul dintre noi trebuia să-i ia manuscrisul din mână și să-l dea la «Convorbiri literare»”*. În lirica sa erotică nu se poate vorbi despre *„amor fericit și nefericit”* în accepția obișnuită, pentru **Eminescu**, femeia iubită nu era decât *„copia imperfectă a unui prototip nerealizabil”*. Ca urmare, cu o melancolie impersonală, poetul se refugiază *„într-o lume mai potrivită cu el, în lumea cugetării și a poeziei”*.

Pentru argumentarea acestei analize a spiritului eminescian, **Maioreescu** citează versurile finale din poemul *„Luceafărul”*:

*„Ce-ți pasă ție, chip de lut,
Dac-oi fi eu sau altul?
Trăind în cercul vostru strâmt,
Norocul vă petrece;
Ci eu în lumea mea mă simt
Nemuritor și rece.”*

Titu Maioreescu *intuiește geniul eminescian* îndată după apariția a numai trei poezii (1870): *„Venere și Madonă”*, *„Epigonii”* și *„Mortua est”*. El apreciază bogăția de idei și forma artistică a poeziei eminesciene, aflată sub semnul perfecțiunii, accentuând frumusețea limbii și *„înălțarea de cuget”*, încredințat că *„literatura poetică română va începe secolul XX sub auspiciile geniului lui”*.

Maioreescu sesizează cu satisfacție apropierea versului eminescian de cel popular, remarcând în mod deosebit rima surprinzătoare prin noutate și inedit: *„Eminescu înalță rimele poeziei române peste acea formă obișnuită și adeseori neîngrijită”*, preluând unele cuvinte familiare ori prozaice pentru *„a le ridica*

la splendoarea unei rime surprinzătoare”. Criticul exemplifică particularitățile prozodice din lirica eminesciană prin citarea unor fragmente din poezii ale căror „forme rafinate” ori „cugetări de adâncă filozofie” l-au entuziasmat și prin măiestria rimelor „dintre cele mai frumoase”: „**Scrisorile**”, „**Odă (în metru antic)**”, „**Glossă**”, „**Sonetele**” etc. Pentru **Eminescu**, remarcă **Maioreescu**, limba română este „dulce și străvezie”, „ca un fagure de miere”, iar nu „răzlețită în lipsă de contururi”.

Admirația criticului excelează prin faptul că poezia eminesciană își are rădăcinile adânc înfipte în creația populară și exemplifică prin versuri din poeziile „**Peste vârfuri**”, „**Scrisoarea I**”, „**Scrisoarea II**”, despre care exclamă fascinat: „Nu au existat, nu vor exista în poezia română versuri mai frumoase decât acestea”. Tot din poezia populară și din cronici, afirmă criticul, „au putut ieși versurile în care vorbesc solul și Mircea-vodă în «**Satira III**»” și redă în articol întreg dialogul dintre cele două personaje (**Titu Maioreescu** se referă la „**Scrisoarea III**”, pe care el o numea „**Satira III**”).

Impresionat de „covârșitoarea inteligență căreia nimic din ce-și întipărea vreodată nu-i scăpa”, **Maioreescu** vede în **Eminescu** „un om al timpului modern, cultura lui individuală stă la nivelul culturii europene”. Pasionat de filozofie, admirator al „**Vedelor**”, cunoscător al operelor poetice din toate timpurile, **Eminescu** avea o neobosită stăruință „de a ceti, de a studia, de a cunoaște” și de a memora cu ușurință „operele însemnate din literatura antică și modernă”.

Încredințat de talentul nativ al poetului de geniu („poetul e din naștere, fără îndoială”), **Maioreescu** accentuează faptul că poezia eminesciană vibrează puternic în inimile românilor, în care el va trăi veșnic.

În finalul studiului, **Titu Maioreescu** prevestește influența hotărâtoare a spiritului eminescian asupra poeziilor ce vor urma și care își vor sorbi seva din creația lui: „Acesta a fost **Eminescu**, aceasta este opera lui. Pe cât se poate omenește prevedea, literatura poetică română va începe secolul XX sub auspiciile geniului lui, și forma limbei naționale, care și-a găsit în poetul **Eminescu** cea mai frumoasă înfăptuire până astăzi, va fi punctul de plecare pentru toată dezvoltarea viitoare a vestmântului cugetării românești”.

- **Alte studii critice** se referă la scriitorii apreciați de **Titu Maioreescu**, pentru valoarea operelor scrise și publicate în perioada junimistă:

- **Andrei Mureșanu**, care, deși a creat mai multe versuri, a publicat foarte puține, între care „**Deșteaptă-te, române!**”, poezie devenită actualul imn al României, pe muzica lui Anton Pann. Oficial, „**Deșteaptă-te, române!**” a devenit imnul României pe **14 iulie 1994**.

- **Octavian Goga**, pentru volumul de „**Poezii**” din **1905**, pe care îl propune pentru premiere la Academia Română.

- **Ioan Slavici**, ale cărui nuvele îi provoacă criticului bucuria că „tânără literatură română a fost în stare să dea bătrânei Europe prilejul unei emoțiuni estetice din chiar izvorul cel mai curat al vieții sale populare”;

- **Mihail Sadoveanu**, scriitor „*de o puternică originalitate*”, care a dovedit un „*talent curat românesc*”.

• TITU MAIORESCU – URIAȘĂ PERSONALITATE A CULTURII ROMÂNE

- În studiul „*În contra direcției de astăzi în cultura română*” (1868), **Titu Maiorescu** aduce în atenția publică raportul dintre tradiție și inovație, dintre fondul cultural autohton și formele civilizației moderne, dintre originalitatea literaturii române și influențele străine care duc la imitații ridicole și nocive pentru spiritualitatea poporului nostru.

Ca urmare, el inițiază și demonstrează „*teoria formelor fără fond*”, considerând că nu trebuie împrumutate forme din Occident, ci trebuie ridicat fondul cultural autohton la înălțimea acelor forme, fiind intransigent în această privință: „*mai bine să nu facem o școală deloc, decât să facem o școală rea*”.

O critică neîndurătoare aduce **Maiorescu** formelor de cultură fadă și falsă, împrumuturilor luate fără discernământ din civilizația apuseană și exemplifică această concepție prin anomaliile din societatea vremii.

Referitor la superficialitatea „*claselor de sus*” privind percepția valorilor, **Maiorescu** blamează cu fermitate „*încurajarea blândă a mediocrităților*”. El scoate în evidență atitudinea reprobabilă și păguboasă a intelectualilor care acceptă tacit, dacă nu chiar încurajează, scrierile stângace, lipsite de conținut, sau pe scriitorii fără talent, pe „*oamenii nechemăți și nealeși*”. Mediocritățile trebuie descurajate din viața publică a unei națiuni, în special atunci când poporul este mai incult, „*fiindcă tocmai atunci sunt primejdioase*”.

• TITU MAIORESCU – LINGVIST

Un merit incontestabil îl are **Titu Maiorescu** în domeniul lingvisticii, al consolidării și al oficializării limbii române.

- În studiul „*Despre scrierea limbei române*” (1866) polemizează împotriva etimologismului susținut de pașoptiști și susține cu fermitate ideea că **limba română este fonetică** – „*fiecare cuvânt se scrie cum se pronunță*” –, pledând în același timp pentru **oficializarea alfabetului latin**: „*scrierea sonurilor române cu litera latină corespunzătoare [...] luată tot de la romani*”.

- O satiră necruțătoare revărsă **Maiorescu** în lucrarea „*Beția de cuvinte*”, subintitulat „*Studiu de patologie literară*”. El sancționează fraza supraîncărcată în exprimarea unor contemporani, numind-o **frazeologie**, ca simptom grav al bolii care se cheamă „**lipsă de idei**”.

- În studiul „*Neologismele*”, **Maiorescu** remarcă **avalanșa neologismelor** ce au inundat limba română; de aceea este neapărat necesar discernământul ferm în acceptarea acestora, deoarece „*și limba română își are geniul ei propriu și cuvintele ei proprii și acestea trebuiesc cunoscute și trebuiesc deprinse*”.

În concluzie, ctitor al culturii noastre naționale, primul estetician și critic literar român, **Titu Maiorescu** se statornicește ca valoare incontestabilă în toate domeniile vieții publice românești.

Exceptional dotat cu simțul valorilor, îi datorăm lui **Titu Maiorescu** ivirea marilor clasici români, scrierea limbii române cu caractere latine și, cum scrie **Tudor Vianu**, „*puțini l-au egalat în vigoare [...] iar, în domeniul său propriu, lucrarea la care a supus graiul nostru nu a fost cu nimic mai prejos de aceea a lui Eminescu*”.

Mihai Eminescu, Ion Creangă, I.L. Caragiale, Ioan Slavici

„POVESTEA LUI HARAP-ALB”

de Ion Creangă
autor canonic

basm cult
- tema: *Lumi fantastice* -
Epoca marilor clasici

DEFINIȚIE

Basmul este specia epicii populare și culte, cu largă răspândire, în care se narează întâmplări fantastice ale unor personaje imaginare pozitive (feți-frumoși, zâne, animale și păsări năzdrăvane etc.), aflate în luptă/conflict cu forțe malefice ale naturii sau ale societății, simbolizate prin balauri, zmei, vrăjitoare etc., pe care le biruiesc în cele din urmă. Basmul are formule specifice – inițiale, mediane și finale –, metafore tipice și personaje-cheie pentru acțiunea narativă. Fantasticul este construit prin îmbinarea realului cu fabulosul, iar narațiunea se împletește cu dialogul și descrierea.

Termenul „basm” vine din slava veche, de la „basni”, care înseamnă „născocire”, „scornire”.

ION CREANGĂ (1 martie 1837–31 decembrie 1889) aparține perioadei de aur a literaturii române din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, cunoscută sub numele **Epoca marilor clasici**, împreună cu **Mihai Eminescu, Ioan Slavici și I.L. Caragiale**. Este un scriitor de mare valoare narativă, a scris o autobiografie („*Amintiri din copilărie*”), povești, nuvele și basme, care au devenit bucuria copiilor și a adulților din toate timpurile.

Basmul „*Povestea lui Harap-Alb*” a apărut la **1 august 1877**, în revista junimistă „*Convorbiri literare*”, fiind apoi reprodus de către **Eminescu** în ziarul „*Timpul*”.

„*Povestea lui Harap-Alb*”, de **Ion Creangă**, se încadrează în specia **narativă basm cult** – cu autor identificat – prin **tema** constând în **conflictul dintre bine și rău**. În acest basm, conflictul se manifestă între adevăr și minciună, care